

KALLENTOFT & LUTTEMAN

VERSLAAFD

‘IJZERSTERK.’

**** VN DETECTIVE THRILLERGIDS

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mons Kallentoft bij Xander Uitgevers:

Engelwater (2013)

Lichthemel (2014)

Zack (2015)

Aardschok (2015)

Mons Kallentoft &
Markus Lutteman

Verslaafd

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Bambi*
Oorspronkelijke uitgever: Bokförlaget Forum, Sweden
Vertaling: Neeltje Wiersma
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Tobias Lundqvist
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2016 Mons Kallentoft & Markus Lutteman
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 661 5 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wie zal de jongeren redden van waanzin en dood?
Wie zal de verdwaalde hinde vangen?
Wie komt nooit tot rust?
Onze held, onze held, onze held.

BAMBI

Proloog

Donderdag 8 september

Het universum is boos. Alles raast, brult. De wind in zijn oren, de motorfiets, de dood die hem op de hielen zit.

De wereld is als een muur tegen Zacks lichaam, opeengepakte warmte in de donkere nacht. Alsof die probeert hem te stoppen, zijn snelheid te minderen, hem te verhinderen te vluchten.

Vage contouren van hoge boomstammen aan weerskanten van de smalle bosweg, insecten die tegen zijn vizier uiteenspatten.

Zack werpt een blik in de achteruitkijkspiegel. Ziet geen lichten meer achter zich. Misschien dat het hem toch gelukt is de auto van zich af te schudden.

De snelheidsmeter wijst honderdvijfenveertig kilometer per uur aan.
Honderdvijftig, honderdzestig.

Hij zou de snelheid nog verder willen opvoeren, maar de weg is te bochtig, het asfalt te glad door de vochtige nachtlucht. Tot twee keer toe slipte hij en gleeed bijna het bos in, reed hij zich bijna te pletter tegen een boom, zoals die kleine beestjes uiteenspatten tegen het helmvizier.

Links van hem opent het terrein zich. Licht uit een paar villa's flitst voorbij.

Hij kijkt weer achterom. Geen koplampen. Hij laat zijn snelheid zakken tot honderdtien. Rijdt op veilig.

Alleen maar donker bos om hem heen, vol onrustige goden.

Vier koplamplichten glijden hoog over de top van een helling, een enorme houttruck. De verblindende lichtbundel vult de rijbaan. Hij mindert nog wat meer vaart. Knijpt een oog dicht om voldoende zicht in het donker te houden.

De truck passeert hem en Zack duikt ineen om het oppervlak waar de daaropvolgende turbulentie hem raakt zo klein mogelijk te maken.

Nu is alles stil.

Hij hoort zijn eigen snelle ademhaling. Probeert rustiger te ademen zodat zijn hartslag omlaaggaat. Zuigt de lucht dieper zijn longen in.

Dan worden de boomstammen aan weerskanten van hem verlicht. Lange schaduwen vullen het bos.

Hij kijkt achterom. Ziet de koplampen dichterbij komen.

Verdomme.

Hij geeft opnieuw gas. De motor van de roodzwarte Suzuki loeit en de wind trekt en rukt aan zijn trui.

Ik moet degene zijn die achter iemand aan zit, denkt hij. Niet andersom. Nooit eerder heb ik meer reden gehad om op iemand te jagen dan nu.

Iets fluit rakelings langs zijn helm. Dan hoort hij de knal.

Iemand in de auto schiet op hem.

Meer gefluit, meer knallen.

De weg slingert omhoog en omlaag over het terrein. Een nieuwe steile helling. Hij geeft gas. Heeft geen idee wat zich aan de andere kant bevindt, maar hij heeft geen keus, moet het erop wagen.

De motorfiets komt los van de grond en de wijzer van de toerentalmeter slaat naar de nul als de wielen in het luchtledige spinnen.

Steile helling omlaag nu. Vlak daarna een scherpe bocht naar rechts. Zack helt diep over. Voelt zijn knie licht het asfalt raken.

Het licht van de koplampen van de auto wordt steeds sterker.

Nieuwe bocht. Andere kant op. Nog scherper.

Verdomme.

Zack probeert sterk naar rechts te zwenken. Gas terug te nemen. Hij komt in de berm terecht. Het grind spat omhoog rondom de wielen en een laaghangende tak zwiept tegen de helm. Zijn hoofd slaat achterover, maar hij slaagt erin op de motorfiets te blijven zitten.

De boomstammen zijn nu wel heel dichtbij.

Hij knijpt uit alle macht in de remmen, stuurt naar links, maar het grind rolt weg. Het voorwiel snijdt diep in de losse grond.

Nu ga ik dood.

Overall bomen.

Het gaat te snel. Iets knalt tegen het voorwiel. Hij zit niet meer in het zadel. Wordt gekatapulteerd.

Alles in slow motion nu. Hij ziet zijn armen zwaaien in de lucht, ruikt de intense geur van het naaldbos en de verrotting. Ziet de grond op zich afkomen.

Hij rolt zich op tot een bal. Drukt zijn kin tegen de borst.

Zijn schouders vangen de eerste klap op. Hij rolt, dat is goed denkt hij, maakt meerdere koprollen. Komt tegen iets groots en zachts tot stilstand.

Alles wordt stil.

Hij ligt op zijn rug. Boomkruinen torenen hoog boven hem uit, lijken zich over hem heen te buigen in de donkere nacht. Hem levend te willen opslokken.

Hij probeert zich te bewegen. Zijn rechterarm zit vast, is blijven hangen in een kluit van een omgevallen boom. Hij bevrijdt zijn arm en buigt hem voorzichtig. Een felle pijn, maar er is niets gebroken.

Niet ver bij hem vandaan wordt een portier dichtgeslagen.

Hij tilt zijn hoofd een beetje op, kijkt in de richting van de weg en ziet het lichtschijnsel van de koplampen van een auto die aan de kant van de weg is stilgezet. Ziet in het lichtschijnsel de contouren van een persoon die het bos inkijkt.

Onmogelijk te zeggen of het een man of een vrouw is.

De persoon staat roerloos. Hoofd geheven, neus in de lucht als een ruikend dier.

Een zaklamp wordt aangedaan.

Schijnt tussen de bomen.

Naar hem.

Recht op hem.

Zijn hand beweegt naar zijn heup, zoekt tastend naar zijn Sig Sauer. Maar die ligt veilig opgeborgen op het bureau.

Komt nu de kogel die mij zal doden?

Elke vezel in zijn lichaam protesteert.

Ik ga niet sterven, mag niet sterven.

Zack werpt zich over de kluit van de ontwortelde boom en komt hard op de stam aan de andere kant terecht. Vlijmscherpe messen worden zijn schouders ingedreven. Er gaat iets kapot.

Hij hoort een knal en een regen van aarde en wortels valt op hem neer.

Hij staat op, rent.

Botst bijna tegen een boom op.

Hij ziet niks door die stomme helm.

Al rennend trekt hij aan de kinriem. Rukt de helm af en smijt hem weg.

Opnieuw wordt er een schot gelost. De kogel fluit langs zijn rechter-schouder.

Hij rent de andere kant op. Houdt zijn armen beschermend voor zich tegen de droge takken van de sparren.

Hij rent snel weg van het lichtschijnsel van de zaklantaarn. Eindelijk de duisternis aan zijn kant.

Hij struikelt, blijft achter iets haken.

Scherpe priemen prikken in zijn buik. Prikkeldraad.

Hij staat op, probeert zich te bevrijden. Weet zijn trui los te maken, maar zit ook nog vast met zijn spijkerbroek.

Iets lager nog een rij prikkeldraad, als van een oude koeienweide.

Hij kruipt ertussendoor. Blijft opnieuw haken in het onderste prikkeldraad. Schopt en draait en met een veel te luid gerammel van de afrastering weet hij zich eindelijk te bevrijden.

Hij ontwaart iets in zijn ooghoek en kijkt op.

Degene die hem achternazit staat slechts tien meter bij hem vandaan.

Dat is onmogelijk, denkt hij.

Ik heb zo hard gerend.

De arm gaat weer omhoog.

De arm met het pistool.

Zack kruipt naar achteren.

De persoon komt dichterbij. Blijft staan bij het prikkeldraad.

Zack kruipt steeds verder naar achteren, maar zijn spieren gehoorzamen nauwelijks.

Degene die hem wil doodschieten doet twee stappen naar achteren en springt soepel over de afrastering.

Hoe kan dat?

Een paar snelle stappen en dan is de uitgestrekte arm met het pistool nog maar een paar meter van zijn gezicht verwijderd.

De zaklamp gaat weer aan, schijnt recht in zijn ogen. Verlicht hem als een schietschijf in een ruimte van duisternis.

Niemand mist vanaf die afstand.

Nu is het afgelopen.

Zack buigt zijn hoofd.

Sluit zijn ogen.

Het is niet meer dan terecht, denkt hij.

Ik verdien niet beter.

Vrijdag 24 juni, midzomeravond
(Ruim twee maanden eerder)

Een aarzelend namiddaglicht valt door de hoge ramen naar binnen en lijkt even boven het handgeknoopte Perzische tapijt in de salon te zweven voordat het verder glijdt over het honderd jaar oude parket en de goudgeverfde panelen van de muren en de geornamenteerde tegelkachel.

Olympia Karlsson staat voor de grote wandspiegel en schikt het lichtgrijze pagekapsel met haar lange, slanke vingers.

Ze vindt de spiegel nu mooier, na de woede-uitbarsting van afgelopen winter, toen de scherven als scherpe sneeuwvlokken op de vloer vielen.

De handwerksman die ze had gebeld wilde het glas vervangen, maar Olympia stond erop dat het gerepareerd werd.

Littekens van het leven verdiepen de schoonheid.

De man heeft zijn werk goed gedaan, de barsten zijn vrijwel niet te zien. Toch doen ze iets met haar beeld. Geven haar scherpe trekken iets vluchtigs en roepen een flard van het verlangen op waarvan ze weet dat ze het in haar heeft, maar nooit aan de buitenwereld laat zien.

Soms vraagt ze zich af waar ze naar verlangt, maar antwoorden vindt ze niet, behalve dan banaliteiten als warmte en nabijheid, gewoon liefde, de illusie der illusies. Ze haat wat het met haar heeft gedaan, waartoe het haar aanzet. Het is maar beter dat ze doet alsof het er niet is.

Ze doet een stap naar achteren, draait een kwartslag zodat ze en profiel voor de spiegel staat en controleert dan of het zwarte jasje van het mantelpak goed over haar rug valt. Schikt de rok, trekt haar zwarte nylons op en vangt beneden in de spiegel een glimp op van de rode zolen van de pumps van Christian Louboutin.

Ze loopt naar haar bureau en kijkt naar de acht schermen die in twee rijen aan de muur boven de gustaviaanse taboeret hangen.

Reuters, Bloomberg, aandelenkoersen, verschillende internationale nieuwszenders. Op CNN rolt de balk BREAKING NEWS onder in het beeld bij schokkerige livebeelden van een Amerikaanse helikopter die is neergestort in Syrië. De BBC zendt een verslag uit over een Russische zakenman die vermoord is gevonden in Londen en op een derde scherm staat

Donald Trump in Zuid-Texas demonstratief met geheven vuist naar Mexico te schudden.

Olympia kijkt naar hem en glimlacht inschikkelijk.

De behoefte aan aandacht mag nooit voor zaken gaan.

Imperiums komen en gaan, maar het geld blijft bestaan.

Ze brengt een hand onder het bureau, maakt een vergrendeling los en trekt een aanzienlijk dunner bureaublad tevoorschijn dat verborgen zit onder het eerste en vouwt het uit op de dunne stalen steunarmen.

Het blad is bekleed met grijs vilt en bijna helemaal bedekt met foto's en uitgeknipte krantenartikelen. Op alle foto's en in alle artikelen komt de achtentwintigjarige rechercheur bij de politie Stockholm, Zack Herry, voor.

Olympia laat haar blik over de artikelen en de foto's gaan. Een hele pagina uit *Aftonbladet* met de kop HIER WORDT JONGEN GERED DOOR LEEUWENMAN onder een grote foto van Zack met een gewonde jongen in zijn armen. Een persfoto van Zack in uniform. Een heimelijk genomen foto van Zack en zijn buurmeisje Ester Nilsson, gefotografeerd door het raam van een café. Een korrelige foto van Zack hand in hand met zijn vriendin, de pr-consulent Mera Leosson. Een artikel van april dit jaar dat Zack en zijn collega Deniz Akin de meest gezochte overvallers van waardetransporten in Zweden hebben gearresteerd, en nog twee wazige foto's van Zack dansend in een illegale club met een donkerharige schoonheid.

Olympia hoort de zware eikenhouten deur opengaan en schuift snel het bureaublad weg.

Haar zoon Peter komt de werkkamer binnen. Dertig jaar oud, maar hij ziet eruit als veertig. Minstens. Zijn smalle schouders lopen schuin af als bij een flessenhals onder het bruine colbertje dat hij niet heeft dichtgeknoopt, en de lichtblauwe stof van het overhemd dat hij bij zijn broek heeft ingestopt, spant over de goed zichtbare naar voren stekende buik.

Zijn gezicht zou omlijst kunnen zijn door mooie krullen als hij maar ophield met ze één keer in de week te knippen in een kort, nietszeggend kapsel.

Ze weet dat hij helemaal onder de indruk is van zijn styliste, een of ander leeghoofd met borstvergroting in een salon in de winkelpassage Sturegallerian. Misschien is hij verliefd op haar? Als hij überhaupt in staat is om voor iemand hartstochtelijke gevoelens te koesteren.

'Dag, mama,' zegt hij.

Zelfs zijn stem klinkt zwak en onzeker. Mist autoriteit en is ontwikkend, net als zijn kin.

Alleen in zijn blauwe ogen schuilt kracht.

Ze maakt een gebaar dat Peter op de donkerrode leren bank bij een van de ramen moet plaatsnemen.

Hij ploft neer tussen de kussens en haalt meteen zijn telefoon tevoorschijn.

Niet om naar zijn zaken te kijken, denkt Olympia, maar om foto's van feestende vrienden te bekijken of een spelletje te doen.

Spelen.

Hoeveel tijd besteedt hij daar eigenlijk per dag aan?

De deur gaat weer open, aanzienlijk stiller deze keer, en een jonge vrouw met lange, slanke benen en naar achteren gekamd haar zo zwart als git komt binnen.

Ze is gekleed in een versleten jeans en een verwassen, wit t-shirt.

Ongelakte nagels, blote voeten.

'Goedemorgen, Olympia,' zegt ze.

Altijd Olympia. Nooit mama.

En Olympia mag dat wel, de afstand die het markeert, dat Hebe eigen ideeën over haar leven heeft, in tegenstelling tot haar broer. Dat maakt alles veel interessanter.

Voorals nu, nu ze haar in haar complexe spel wil betrekken.

Olympia glimlacht naar Hebe. Bekijkt het gezicht van haar dochter, de trekken die geschapen lijken te zijn door een god in zijn meest genereuze humeur. Alsof de natuur het beste van mij heeft genomen, denkt ze, en van Hebes vader, en het samen heeft gevormd tot een geheel dat groter is dan de som der delen.

Sommige zaken kan zelfs ik niet sturen. Ook al maken we interessante stappen voorwaarts in mijn genmodificatiebedrijf.

'Goedemorgen, Hebe,' antwoordt ze.

Hebe groet Peter, omhelst hem en neemt naast hem plaats op de bank.

Olympia gaat tegenover hen zitten in een gustaviaanse fauteuil met licht gebogen poten en laat haar blik naar het raam gaan. Kijkt naar buiten naar de drie bronzen sculpturen gemodelleerd naar Michelangelo's *David* die zich aftekenen tegen het glinsterende water van Stora Värtan iets verderop. Dan kijkt ze weer naar haar kinderen.

Overhandigt hun ieder een olijfgroene map.

'Vandaag een korte vergadering,' zegt ze. 'Het is tenslotte midzomer. Peter, in jouw map vind je alles wat je moet weten om het rapport af te

ronden dat gepresenteerd zal worden voor de geplande acquisitie in Spanje, inclusief de nog niet officiële cijfers van het laatste kwartaal van het bedrijf. Zorg ervoor dat ik uiterlijk maandag om één uur een pdf-versie van het rapport in mijn mailbox heb.’

Peter knikt. Slaat de map open en bladert door de documenten.

‘Hebe, de reis naar India komt al snel dichterbij. Ik wil dat je contact legt met de beide personen wier profielen ik heb opgesteld, die je in de map vindt. Om elf uur zitten ze klaar voor een driepersonsgesprek op Skype.’

Olympia wacht even voordat ze verdergaat. Ziet het speelveld voor zich. Voelt zich zeker over haar zetten.

‘En trek een witte blouse aan. Knoop die tot bovenaan toe dicht.’

‘Doe ik.’

‘Dat was het. Mail me een kort verslag met de stand van zaken voordat jullie uitloggen.’

Peter en Hebe staan op en lopen naar de deur.

‘En Peter,’ roept Olympia hem na.

Haar zoon draait zich om. Met angstige blik, alsof hij vermoedt wat er gaat komen.

‘Ja?’

‘Zorg ervoor dat het rapport deze keer door iemand wordt gecorrigeerd.’

Ze ziet nog net hoe zijn wangen rood kleuren, voordat hij zich omdraait en de deur achter hen dichtdoet.

Het was pijnlijk om de spelfouten in zijn Engels in het vorige rapport te moeten lezen. Stel je voor dat het naar de Japanners of de Duitsers was gestuurd, ze zouden alle respect verliezen voor iemand die slordig met details is.

Olympia trekt het geheime bureaublad opnieuw uit.

Pakt een van de foto’s op van Zack en de mooie donkerharige vrouw die haar dochter is. Ze staan dicht tegen elkaar aan op de dansvloer, Zack heeft als een wig een dij tussen die van Hebe gezet en heeft zijn handen om haar middel geslagen.

Ze houdt de foto met beide handen vast, alsof ze hem doormidden zal scheuren, alsof ze die twee uit elkaar wil trekken.

Maar ze bedenkt zich, legt de foto weer neer.

Buigt zich eroverheen.

Zoals het zonlicht over de panelen achter haar strijkt, zo strijkt zij met haar vingers over de foto.

2

Als Zack ietsje naar voren zou leunen zou hij het goudrimpelende water van de baai Nybroviken kunnen zien en de felle lasvlammen in de ramen van de doorgezakte oude huizen op Skeppsbron door de ondergaande zon.

Maar hij leunt naar achteren in een teakhouten stoel. Kijkt de keuken in van Mera's pas gekochte woning in Skeppargatan, waar Mera haringen en Västerbotten kaas op een schaal legt.

Midzomeravond.

Zij tweeën alleen op haar terras.

Precies zoals hij het wilde.

De avond, die langzaam overgaat in de nacht, is zwoel en hij neemt een slok mineraalwater. Hij wil nu niet iets sterkers drinken, nu het hem eindelijk is gelukt voor langere tijd clean te blijven. Hij wil zijn krachten sparen om morgenochtend vroeg bij Hammarbybacken te gaan hardlopen.

Mera's ogen zijn zwart in het tegenlicht, haar haar net fijne zijde op haar schouders.

Afgelopen lente heeft hij zich voor haar geopend.

Heeft hij het aangedurfd.

Heeft hij toegegeven aan zichzelf hoeveel ze voor hem betekent.

Het is het gevolg van zijn gevecht tegen de verslaving, de harde strijd die hij tijdens de late winter heeft geleverd.

Hij vocht in stilte en eenzaamheid, wilde niet dat Mera zou weten hoe diep hij gezonken was. Maar ze merkte al gauw dat hij zich beter begon te voelen, dat hij meer aanwezig was.

Tot die tijd had hun relatie net zo goed verbroken kunnen worden als sterker kunnen worden, maar nu zijn ze er serieus mee bezig om het een kans te geven.

Het is niet iets waar ze het over hebben gehad. Maar ze weten van elkaar dat ze het beiden zo voelen. Ze werken niet zo vaak meer over en doen dingen samen, wat ze al heel lang niet meer hadden gedaan.

Mera zet een dienblad op het tafeltje voor hem neer. Bier en een borrel voor haar.

Voor ze weer verdwijnt kust ze hem lichtjes op zijn voorhoofd, haar

witte katoenen jurk fladdert om haar heen, alsof de wind er vat op heeft gekregen.

‘Vrolijk midzomer’, fluistert hij haar na, en dan ziet hij het pakje op het dienblad. Klein, ingepakt in goudpapier met een zilverlint in een rozet geknoopt eromheen.

Isa Nehf en Madelene Dahlén zitten op een kale rots vlak bij het wateroppervlak en kijken uit over het rustgevende water van de scherenkust.

Nauwelijks waarneembare golfjes beroeren het rotsplateau pal naast hun voeten, dunne, roze wolkenluiers weerspiegelen in het donkere oppervlak.

‘Ongelooflijk hè,’ zegt Isa terwijl ze zoekt naar een pakje sigaretten in de roze Michael Kors-handtas.

‘Elf uur en het is nog steeds licht. Waarom kan dat niet altijd zo zijn?’

Een margriet is losgeraakt uit de bloemenkrans in haar blonde haar en Madelene duwt hem er weer voorzichtig in, zet haar eigen krans recht en kruipt dicht tegen haar aan. Trekt de deken dichter om hen heen en zorgt ervoor dat die de blote schouders van de zomerjurkjes bedekt.

‘Jij ook een?’

Isa biedt Madelene een sigaret aan, reikt zover met het pakje sigaretten dat het bijna haar losse rode haar beroert.

‘Ja, dank je.’

Isa steekt beide sigaretten aan en ze roken in stilte. Checken hun Instagram. Madelene laat een filmpje op Snapchat zien dat een gemeenschappelijke kennis van haar midzomerviering op het landgoed in Södermanland heeft gestuurd.

‘Dat ziet er behoorlijk stijf uit,’ zegt Isa. ‘Maar ze ziet er vrolijk uit. Alles beter dan Lundsberg, vermoed ik.’

‘Ik zou nu niet ergens anders willen zijn,’ zegt Madelene en ze reikt naar de fles champagne die naast haar staat.

Ze neemt een slok en kijkt naar het etiket. Bollinger.

‘De internaatschool,’ zegt ze. ‘Heel begrijpelijk dat ze zich daar zo stierlijk vervelen dat ze elkaar met strijkijzers te lijf gaan.’

Ze proesten het uit.

‘Zoiets zouden wij nooit doen,’ zegt Madelene.

‘Nooit,’ zegt Isa, en ze moeten opnieuw lachen, steken ieder nog een sigaret op.

Isa zet de krans op haar hoofd recht en draait zich om wanneer ze de jongens hoort aankomen.

Theo Stranddahl loopt voorop. Hij houdt een zilveren dienblad voor zich uit. Vlak daarachter loopt Hugo Löfwencrantz met een fles in de ene en een paar hoge glazen in de andere hand. Isa weet dat Theo de champagne uit de wijnkelder van zijn vader heeft gestolen.

Daar staan duizenden flessen, dus zijn vader zal er nooit achter komen.

Dat vindt ze zo leuk aan Theo, dat hij er schijt aan heeft wat anderen vinden en dat hij doet wat hij wil. Hij durft dingen, dingen die ook echt veel te ver gaan, dingen waar anderen te laf voor zijn.

Theo zet het dienblad met daarop zes kleine dessertschalen van geglaazuurd keramiek neer.

Hij pakt twee schaaltes en geeft ze aan Isa en Madelene.

‘Beetje vet,’ zegt hij. ‘Voor die magere konten van jullie en als bodem voor de drank.’

‘Wat is het?’ vraagt Madelene.

‘Panna cotta met Zweedse frambozen.’

‘Zweedse frambozen, nu al?’ vraagt Isa en ze drukt haar sigaret uit.

‘Dat beweren ze in elk geval in de Östermalmshallen,’ antwoordt Theo. Hugo begint de muselet van de nieuwe champagnefles los te draaien.

‘Eet nou maar en geniet ervan,’ zegt hij.

‘Pas maar op dat je de kurk niet in je oog krijgt,’ zegt Madelene. ‘Je zou niet het eerste kleine jongetje zijn die dat overkomt.’

‘Misschien moet je vragen of je vader je wil helpen,’ zegt Isa. ‘Maar dan pikt hij vast de champagne in.’

‘Het was wel mijn vader die de haring die we vanavond hebben gegeten heeft gekocht. Hij is niet zo onbetrouwbaar als *Dagens Industri* wel beweert. En we mogen zijn boot lenen.’

Hugo verkreukelt de muselet van de fles, gooit hem in het water en kijkt naar het lange motorjacht iets verderop waarvan de strakke scheepsrump wordt weerspiegeld in het donkere water.

Zack leegt zijn glas mineraalwater, legt een arm over de warme gietijzeren balustrade en leunt naar achteren in zijn stoel.

Hij geniet van de rust hier boven tussen de daken.

De haring is op, de avond wat koeler nu en Mera zegt glimlachend: ‘Ben je niet benieuwd wat er in het pakje zit?’

Hij heeft er tijdens de maaltijd geen enkele opmerking over gemaakt en Mera heeft er al die tijd ook niets over gezegd, tot nu.

Beneden op straat klinken knallen, een paar kinderen steken rotjes af, en op een boot aan de kade worden drankliederen gelald.

‘Wat zit erin?’ vraagt hij. Probeert er niet aan te denken wat het kan zijn.

‘Maak maar open.’

Ze ziet er nerveus uit.

Zack pakt het pakje, het weegt niet veel, en hij kijkt naar Mera, hoe ze met haar vingers op de tafel trommelt. Dat doet ze nooit, dus waarom nu wel?

Hij heeft een vermoeden.

Weet niet wat hij moet voelen.

Zijn eerste reactie is vluchten, maar dan wil hij blijven zitten. Durven genieten van wat er gebeurt.

Haar ogen zijn verwachtingsvol.

‘Maak open,’ zegt ze. ‘Je hebt nu lang genoeg gewacht.’

‘Waar zijn Ebba en Axel?’ vraagt Isa, waarna ze een lepel met de laatste panna cotta in haar mond stopt.

Theo en Hugo kijken elkaar aan.

Theo houdt met een hand stevig de champagnekurk vast en begint met zijn andere hand voorzichtig de fles te draaien. De derde van die avond.

‘Ik weet het niet,’ zegt Theo. ‘Druk bezig, neem ik aan.’

‘Je meent het?’ zegt Madelene met een glimlach en ze trekt haar geverfde wenkbrauwen op.

De kurk komt met een zuigend geluid omhoog. Theo giet vier glazen vol, geeft Hugo en Madelene ieder hun glas en gaat naast Isa zitten en reikt haar ook een glas aan.

‘Papa trakteert.’

Isa pakt zijn hand en knijpt er iets te hard in.

‘Heb je nog meer bij je behalve bubbels?’ vraagt ze en hij antwoordt: ‘Zeg, wat denk je wel niet van me?’

Zack trekt aan het lint en maakt de rozet van het pakje los, vervloekt zichzelf.

Dit had anders gemoeten. Hij had degene moeten zijn die met zo’n pakje kwam aanzetten.

Dit was de perfecte gelegenheid geweest om voor Mera te knielen en haar ten huwelijk te vragen.

Hij maakt een punt van het goudkleurige papier los. Zou het pakje weer terug willen leggen op het dienblad, de inhoud nog even geheim willen houden, maar hij beseft dat hij het open moet maken.

‘Is het wat ik denk dat het is?’

‘Wat denk je dan?’

Mera glimlacht en hij wil zich naar voren buigen en haar wang strelen, maar hij friemelt aan het papier, scheurt het er met te heftige bewegingen af en voelt zich lomp, onwaardig. Mera ziet het en zegt: ‘Geef niet. We kunnen niet allemaal de handen van een naaister hebben,’ en ze giechelt nerveus.

Het goudpapier ligt op het terras.

Een vierkant doosje in zijn hand.

Hij is er klaar voor.

Zij zijn er klaar voor.

Ik hou van haar, denkt hij.

Ik hou van je, Mera Leosson.

Dan tilt hij langzaam het deksel van het doosje.

Op dat kleine eiland drinken, lachen en dansen ze onder een junihemel die de duisternis van de nacht alweer verdringt voordat die ook maar vaste grond onder de voeten heeft gekregen.

Champagneglazen staan verspreid op de gladde rotsen. Bierflesjes, wijnglazen. Gemorste panna cotta.

Een dikke snijplank met verschillende bijna onaangeroerde kazen en drie soorten crackers staan op een uitgekapt tafeltje. Plastic messen zijn uit een verpakking gevallen en liggen onder de tafel.

Theo danst op blote voeten met opgestroopte mouwen onder roze wolkenlierten.

Zo moeten we altijd leven, denkt hij. Leven in het nu, elke druppel die het leven ons te bieden heeft, opzuigen. Fuck it, denkt hij.

Niemand zegt me wat goed of fout is.

En natuurlijk heeft hij deze nacht iets meegenomen voor zijn vrienden.

Al dansend beweegt hij zich naar de boot. Hij klimt aan boord, opent het buitenste vakje van zijn tas en haalt er een klein metalen etui uit dat hij in zijn broekzak stopt.

Op de terugweg ziet hij Axel Hultqvist staan achter een paar door de wind geteisterde jeneverbesstruiken die wat afzijdig staan. Hij heeft een arm half in zijn witte jeans gestoken en krabt op zijn bovenbeen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ vraagt Theo.

Axel kijkt hem grijnzend aan.

‘Er zaten kutmieren in het gras waar Ebba en ik... naar de bloemen lagen te kijken.’

‘Dat hoop ik straks ook met Isa te doen.’

‘Hoop maar niet te veel.’

‘Ik heb mijn hoop hierop gevestigd.’

Hij houdt het etui omhoog.

‘Gegarandeerd succes.’

Axel glimlacht, en ze zigzaggen tussen de glazen op de rotsen door en zien hoe Isa naar de luidspreker loopt en in de afspeellijst van de telefoon een nieuw nummer zoekt. De dreunende bas van Robyns ‘Indestructible’ vult de lucht, het is je reinste nostalgie en de vrienden beginnen weer te dansen. Zingen elke regel mee. ‘Hands up in the air like we don’t care.’ Madelene werpt haar verwelkte bloemenkrans in het water, gooit met haar lange haren en haar dunne zomerjurk wappert in de lichte nacht.

Theo raapt een glas op van de grond, vult het met wijn uit een halflege fles en opent het etui. Er zitten acht roze pillen in.

Hij deelt de pillen uit, ieder krijgt er een. Ze glimlachen naar hem, weten dat hij altijd prima spul bij zich heeft. Hij laat hen de pillen doorslikken met champagne. Neemt er zelf een. Dan gaat hij ergens staan en kijkt naar zijn vrienden.

Fuck it.

Zo moet het zijn. Laat het maar gebeuren.

Zack tilt het dekseltje voorzichtig op, is zich er ten volle van bewust wat er hier op dit ogenblik gebeurt.

Mera reikt haar hand over de tafel, de hemel boven Östermalm is nu diepblauw.

Hij maakt zijn hand los. Vlecht zijn vingers in die van haar. Een brede, zilverglanzende ring ligt in het doosje, hij glimt alsof hij het zachte licht van de zomernacht opvangt, en Mera knijpt hard in zijn hand.

‘Ik wil een gezin met je vormen, Zack.’

Hij kijkt eerst naar haar, dan naar de ring, en hij heeft het gevoel dat hij er een eeuwigheid voor nodig heeft om haar woorden te verbinden met het voorwerp in het doosje.

‘Daar gaat-ie dan!’ klinkt het beneden bij het water.

Wil ze met me trouwen?

Wil ze dat ik de vader van haar kinderen word?

Ik die niet eens weet wie ik ben.

Hij kijkt naar hun verstrengelde vingers.

Kijkt naar Mera.

Ik ben niet mijn geschiedenis, denkt hij.

Ik kan mijn eigen leven creëren.

Ik kan een goede echtgenoot worden, een goede vader.

Wil dat ook.

Met zijn andere hand pakt hij de ring uit het doosje. Die is zwaar.
Krachtig.

Wit goud, denkt hij. Mera zou nooit genoeg nemen met zilver.

Hij laat haar hand los, wurmt de ring om zijn vinger, die daar als gegoten zit, alsof hij daar altijd om de vinger heeft gezeten.

Mera opent haar mond om iets te zeggen, maar bedenkt zich, trekt hem over de tafel heen naar zich toe en kust hem.

De muziek overheerst nu. Zorgt ervoor dat de benen sneller, heftiger bewegen. Hugo zit nu op zijn knieën, schudt zijn bovenlichaam heen en weer, naar rechts en naar links. Isa steekt haar armen in de lucht, tranen stromen over haar wangen. Madelene springt rond op blote voeten, gooit een glas om, stapt in de scherven. Voelt niets, danst verder en Ebba Langer beweegt ritmisch op de muziek.

Theo staat nog steeds in het midden. Kijkt naar zijn armen en beseft dat hij daarmee de wereld kan sturen. Hij tilt ze op en het geluidsvolume stijgt. Laat ze vervolgens langzaam zakken, helemaal tot aan de grond, tot het helemaal stil is. Tot hij alleen nog maar hun ademhaling hoort, hun wellust voelt, hoe die een onzichtbare wolk is die zich om hen heen sluit.

Hij kan hun wellust inademen.

De wellust in hun bloed.

Zack en Mera zitten dicht tegen elkaar aan en kijken naar de langzaam lichter wordende midzomernachthemel. Een grote, zachte kasjmieren plaid warmt hun lichamen.

Ze zeggen niets, en Zack voelt de ring om zijn vinger, hoe die klemt en schuurt en toch zo goed voelt. Met zijn vingertoppen volgt hij de kromming van de ring om Mera's vinger.

Precies zo een als die van hem, en hij sluit zijn ogen, ademt in, en denkt: nu zal ik tot rust komen.

Nu zal alles goed worden.

Voor altijd.

Madelene pakt Isa's hand. Gaat tegenover haar op de rots zitten.

Slaat de grote fleecedeken om haar schouders.

‘Kijk naar het bloed,’ zegt ze zachtjes en ze trekt met haar vinger langs haar voetzool, omhoog langs het kuitbeen. Er vormt zich een lange, rode streep op haar huid.

‘Het moet bloeden, begrijp je. Dat hoort zo.’

Isa knikt. Fluistert een ja.

Ze likt het bloed van Madelenes voet. Beweegt zich verder omhoog, naar haar gezicht, kust haar vervolgens, bijt in haar lip tot die barst, doof voor Hugo’s langgerekte schreeuw. Zijn wereld is niet hun wereld.

Theo kijkt naar Hugo die een van de plastic messen heeft opgeraapt en is begonnen in zijn hals te zagen. Hij glimlacht naar zijn vriend, voelt zich warm worden vanbinnen. Wil schreeuwen: Ik hou van je voor eeuwig!

Maar in plaats daarvan raapt hij een plastic mes op voor zichzelf en reikt vervolgens Axel de verpakking aan.

‘Die zijn goed tegen kutmieren,’ zegt hij.

Axel omhelst Theo, kust hem op de mond, hun tongen ontmoeten elkaar, en begint vervolgens te frunniken aan de gesp van de riem om zijn spijkerbroek.

Hij trekt zijn schoenen uit en zet ze weg, gaat dan met een plof zitten en probeert rustig en methodisch het mes in zijn bovenbeen te duwen.

Theo overweegt of hij zijn vriend zal helpen. Maar de duisternis is nu over hen gevallen, als een bulderende waterval en spoelt al het andere weg.

Alles is fout. Hij beseft het nu, in een laatste ogenblik van helderheid. Ze moeten weg, allemaal. Weg van al deze boosaardige wezens.

De zee gloeit om hen heen.

De rots schudt.

Hij kijkt naar zijn handen, zwart, stinkend. Het zijn niet zijn handen. Iemand anders heeft zijn lichaam overgenomen.

Hij moet de indringer doden. Hem vernietigen voordat het te laat is. Voordat de liefde bezoedeld is.

Hij richt zijn blik naar de brandende hemel en steekt het mes met volle kracht in zijn hals.

Op een kale rots vlak bij de waterrand zit Madelene dicht tegen Isa aangekropen en wrikt aan de grote glasscherf die in haar voet vastzit.

Langzaam trekt ze hem eruit.

Likt het bloed op.

Streelt Isa over haar wang en pakt dan haar kin stevig beet. ‘Om echt goed te kunnen zien moeten we ons bevrijden van de valse indrukken die onze misleidende zintuigen ons kunnen geven,’ zegt Madelene zacht.

Voorzichtig steekt ze vervolgens de glasscherf in Isa's rechteroog. Isa zit doodstil en laat het gebeuren. Zo dankbaar dat ze een vriendin als Madelene heeft.

Weldra is het haar beurt om haar beste vriendin te helpen zien.